

Юрій Винничук

Мандрівний Будиночок

Для дітей дошкільного віку
Ілюстрації Ірини Борисової

Харків
«ФОЛІО»
2019

Був собі один такий Будиночок, який міг ходити. А ходив тому, що мав ніжки. Ніхто з будинків ніжок ніколи не мав, а в цього були.

От він і вирушив якомсь у мандрівку, а коли спинявся десь на ніч, то дверей не зачиняв, і завше хтось міг у ньому переночувати — то їжак, то заєць, то лисиця, а одного разу навіть зірка залетіла і переспала на стелі.

Але кожного ранку він знову вирушав у дорогу, й ті, хто ночував у ньому, змушені були покинути його. При цьому всі вони нахвалитися не могли, як їм гарно спалося, і дуже просили Будиночок ще бодай кілька днів постояти на одному місці.

— Ні, — хитав димарем Будиночок, — в мене ноги якраз для того і є, аби я мандрував. Якби я ніг не мав — інша справа, а так...

І він чалапав світ за очі.

Але якось у темному лісі біля руїн старого замку підстерегли Будиночок привиди. Вони залізли в нього, роззирнулися по кутках і вирішили, що кращої домівки годі їм шукати. Адже в руїнах так незатишно мешкати — дрижаки беруть від холоду, сирість пробирає до кісток, а ще кляті сови пугають щосили, і миші шкребуться. От узяли ці привиди й написали на дверях вуглем: «Увага! В будинку люті привиди!»

